

ДО ПОЕТА С. С: КАК УМИРАТ ХОРАТА

Често смъртта на човека прилича на самия него. Сиреч какъвто е животът му, такава е и смъртта му. Като правило, който убива, бива убит; който вади нож, от нож загива.

Наскоро при нас умря един стар свещеник. Умря, без да боледува. В събота вечер чел молитви на болен, а в неделя сутринта починал. През целия си живот беше тих и кротък, такъв беше и краят му. Беше голям молитвеник и с молитва се прости с този свят.

И в случая, който ти описваш, смъртта съответства на човека. Твоят кум хулел всичко свято. Нехаел за Бога, не се грижел за душата си. От нищо не се страхувал, освен от един стар, изоставен кладенец в покрайнините на града. Често говорел за него и винаги, когато го споменавал, настръхвал. Понякога, сякаш на шега, казвал: този кладенец ще ми бъде гроб! Когато излизал извън града, чувствал непреодолимо влечение да свърне при кладенеца и да погледне в неговата мрачна дълбина. И какво се случило накрая? Твоят кум внезапно изчезнал. Никой не знаел къде е отишъл. На някого му дошло на ум за кладенеца. Отишли там и наистина намерили вътре мъртвото му тяло. Хората казвали: „Съдба! Така му било писано. Той предчувстваше това“. Ако е съдба, тогава е съдба не от Бога, а според греховете му. „От което се нечестивец бои, то ще го и постигне” - пише в Писанието (Притч. 10:24).

Слушал съм да разказват за един човек следното: като попечител той присвоил тайно парите от някакъв наследствен имот и ги закопал под една липа в двора си. Откакто направил това, той започнал да се страхува от липата. За да се освободи от страха си, решил да я отсече, но не успял. Тъкмо взел брадвата, нападнали го разбойници и започнали да му искат пари. Той не пожелал да даде и те го обесили - на липата. За пореден път се потвърдили Божиите слова: „От което се нечестивец бои, то ще го и постигне”.

А ти се радвай в Господа!